

1. Destabilizarea

- Agresorul aprinde focare de neliniște în țara țintă.
- El destabilizează țara respectivă până la izbucnirea unor războaie civile.

2. Cum face acest lucru?

- În primul rând, ia legătura cu toate grupările nemulțumite și pregătite de violență (rebeli / teroriști plătiți) din țara-țintă.
- Nu contează dacă acești rebeli violenți sunt compuși din fani ai fotbalului, fanatici religioși, extremiști de stânga, de dreapta sau de altă natură. Important e doar să fie dispuși la violență, fără milă și loiali.
- Agresorul promite fiecărei grupări o viață mai bună, cu drept la opinie și multe avantaje.
- Astfel, fiecare persoană motivată — indiferent de motivație — luptă pentru impunerea propriilor obiective individuale.
- Fiecare unitate teroristă care se formează pe acest drum acceptă temporar și alte grupări complet diferite. Fiecare grupă vede, deocamdată, doar avantaje în forța comună.
- Deviza: „**Sinergie înainte de toate! Lovim împreună, mărșăluim separat!**”
- Agresorul formează astfel grupuri teroriste eterogene. Dacă o grupare extremă refuză să colaboreze cu altele, agresorul nu are nicio problemă: o folosește separat, pentru misiuni speciale — cum ar fi atentatele sinucigașe, de exemplu.

3. Înarmare și finanțare

- Prin intermediul mercenarilor din propria țară (sau chiar din alte țări), antrenează grupările rebele adunate anterior, transformându-le în grupuri teroriste. Dacă este posibil, face acest lucru **în afara** țării-țintă.
- Înființează tabere de antrenament secrete, cât mai aproape de ținta sa. Dacă nu este posibil, aduce oamenii cu avionul, de oriunde ar fi.
- Le furnizează rebelilor arme și muniție în cantități nelimitate. Le oferă salarii pentru luptă.

4. Atacul

- Agresorul străin pune acum în aplicare, pas cu pas, planul său de luptă.
- În funcție de strategie, atacă inclusiv civili și infrastructură civilă.
- Scopul său: atragerea atenției maxime a opiniei publice și crearea unei nevoi de „ajutor extern”.
- În centrul știrilor nu apare, bineînțeles, agresorul care a orchestrat totul, ci fie guvernul slab al țării-țintă, fie — la nevoie — rebelii (adică unitățile teroriste).

5. Scopurile reale ale agresorului sunt mereu aceleași:

- Să slăbească cât mai mult ținta din interior.
- Să atribuie vina, în mod ținut, obiectului atacului.
- Să creeze confuzie maximă și sentimentul de neputință în rândul popoarelor.
- Să câștige cât mai multă înțelegere pentru o intervenție militară din exterior.
- Să răstoarne guvernul și să-l înlăture.
- Să instaleze un guvern nou, format din rândurile rebelilor „declarați binevoitori”.
- Să retragă trupele, lăsând țara să se prăbușească în haos total.
- Să intervină din nou, radical, pentru a elimina toți „eroii” anteriori, care acum sunt numiți doar „teroriști”.
- Să preia controlul țării sau al resurselor sale.
- Să impună despăgubiri după bunul plac.

6. Să fie aclamat drept salvator.

7. Aceeași tactică, la scară largă!

- Ceea ce agresorul a făcut cu grupuri de rebeli adunate din diverse părți într-o singură țară, face acum la scară mare.
- Întregi state devin acum „trupele sale rebele alese”.
- Cu acestea, înconjoară cei mai mari rivali ai săi – pe care altfel nu i-ar putea învinge singur.
- În prealabil, provoacă tensiuni, pe care apoi le atribuie, în mod convenabil, marilor săi rivali.
- Își determină „țările-rebeli” să atace, cu propriile lor armate și arme, marele său rival.
- Abia după ce toate țările și-au epuizat muniția, și-au pierdut cei mai buni oameni și sunt ruinată, intervine **adevăratul dușman al omenirii, agresorul autentic și instigatorul de război**, pentru a-i învinge pe toți deodată.

8. Cine sunt marii perdanți?

Toți cei care s-au lăsat amăgiți și folosiți de acest agresor perfid și instigator la război!